

1.

Ana Canister trok huiverend de rits van haar jack tot bovenaan dicht. Haar andere hand bleef zich vastklemmen aan de reling van de veerboot die net koers begon te zetten naar Texel. 'Janna...' zei ze bedrukt, 'als ik had geweten dat het vakantiehuis zo stil en afgelegen ligt... Jij vindt dat fantastisch. Maar ik ben waarschijnlijk te veel een stadsmens, ik vind het idee van die stilte doodeng. Had het nou eerder gezegd. Nu zie ik er ineens tegenop.'

Janna van Oostzijden keek op van het woelige zeewater. Blij of verwachtingsvol stond het gezicht van haar vriendin bepaald niet, en blij was ze wel degelijk geweest toen Janna haar voorstelde om samen een week naar Texel te gaan. 'Ik mag met je mee!' had ze toen vrolijk uitgeroepen. 'Wat een eer!'

Een eer was dat inderdaad. Janna ging het liefst alleen op stap. Dagenlang vermaakte ze zich met haar kampeerbusje en camera zonder een mens te hoeven spreken. Haar relaties waren erop gestrand, ook onlangs nog weer. Een ongezellig mens, dat was ze, en dat was dan nog de mildste conclusie.

Ze lachte. 'Ach Ana, de vrouw die het huis verhuurt vindt het eigenlijk helemaal niet zo afgelegen. Dat lijkt maar zo door de ligging aan het eind van een

doodlopend weggetje. Er is rust, het is er stil. Heerlijk. En uniek in Nederland!’

Het enthousiasme klonk door in haar stem.

‘Kijk, Ana, als er daar helemaal niets te beleven valt, wat zou iemand die kwaad in de zin heeft er dan zoeken? Waarom zou die een eind rijden om in een vakantiehuis aan het eind van een doodlopend weggetje een roofoverval te plegen terwijl hij of zij niet eens weet of er iets te halen valt? Eilanders halen zoiets niet in hun hoofd en een crimineel van de vaste wal moet al een eigen boot hebben anders komt ie het eiland niet af. Want reken maar dat ze daar bij de veerboot de boel in de smiezen houden.’

Ze liet even haar hand op de schouder van haar vriendin rusten. ‘Wees gerust. Ik ken je een beetje. Je zult het er fijn gaan vinden. Trouwens, met de auto ben je in een mum van tijd in alle dorpen. Veel sneller dan je in een grote stad van de ene wijk in de andere bent, zei... hoe heet die vrouw toch ook alweer... nou ja, de verhuurster. Bij eventuele problemen kunnen we bij haar en haar man terecht. Het vakantiehuis staat op hun eigen terrein, weet je.’

Ze wees naar de meeuwen die meevlogen. ‘Wat leuk om ze van zo dichtbij te zien. Hagelwit zijn ze. En wat een mooi kleur grijs heeft de bovenkant van hun vleugels. Meesterlijk om zo te kunnen zweven en

duiken. Maar welke problemen zouden er kunnen zijn?
Ik zou het niet weten.'

Ana stuntelde met een papieren zakdoekje, snoot haar neus en veegde windtranen van haar wangen. 'Die koude wind... Gewoon... Stel je voor... Stel je voor dat...'
Ze giechelde nerveus. 'Het is...